

ע"פ 64719/11/17 - שלומי הרוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 64719-11-17 הרוש נ' מדינת ישראל
לפני: כבוד הנשיא אברהם טל
המעורר שלומי הרוש
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום בכפר-סבא בת.פ.

31052-09-15.

בהכרעת-דין מיום 12.3.17 הורשע המערער בביצוע חבלה במזיד ברכב בצוותא לפי סעיף 413' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ובהיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בגזר-דין מיום 15.10.17 הושת על הנאשם עונש הכולל 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי בתנאים המנויים בגזר-הדין ותשלום פיצוי למתלון בסך 2500 ₪.

כתב-האישום

2. על-פי עובדות כתב-האישום, המערער הוא בעלים של בית קפה "ארומה" במתחם "מול הפארק" ברעננה. ביום 3.4.15, בסמוך לשעה 13:00, בחניה שליד הכניסה האחורית של בית הקפה, התגלע ויכוח בין ע' ק' (להלן: "המתלון"), אשר נהג בג'יפ מסוג טויוטה, לבין המערער, אודות אופן חניית רכבו של המתלון בחניית הספקים של בית הקפה, כאשר רכבו של המערער חסם אותו. המערער סירב לבקשת המתלון להזיז את רכבו על-מנת לאפשר לו לצאת מהמקום, והמערער חסם את רכב המתלון במשך כ- 20 דקות. בהמשך, אמר המתלון למערער כי אם ינסה לצאת הוא יפגע ברכב המערער שכן אין לו דרך אחרת לצאת ונסע מהמקום, תוך שפגע ברכבו של המערער, בו ישבה באותה עת בתו הקטנה של המערער. מייד ובסמוך, פתח המערער את דלת הרכב, היכה במכת אגרופ בעצם הבריח הימנית של המתלון, וכתוצאה מכך גרם לו חבלה של ממש בדמות סימנים אדומים. בהמשך, משך המערער את המתלון כשהוא אוחז בחולצתו, וחולצתו של המתלון נקרעה.

המערער נטל מקל עץ והיכה באמצעותו על יד שמאל של המתלון שסגר את עצמו בתוך הרכב. המערער נטל מוט ברזל, פתח באמצעותו את הרכב וחבט בזרוע שמאל של המתלון, ולמתלון נגרם סימן כחול בגודל 10 ס"מ. המערער היכה על זכוכית הרכב, נטל חפץ עגול מתכתי של שרברבים, ובאמצעותו היכה על הרכב יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה. לרכב המתלון נגרמו נזקים במקומות שונים בשווי של כ - 40000 ₪.

הכרעת-הדין של בית-משפט קמא

3. המערער ביצע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי המתלון וכן חבלה במזיד ברכב בצוותא, אך בנסיבות שונות מהמתואר בעדות המתלון ובכתב-האישום, כשלמערער לא עומדת טענה של הגנה עצמית או הגנה עצמית מדומה.

4. המתלון הגזים, ניסה למזער ולגמד את התנהגותו הלא מקובלת מתחילת האירוע; עם זאת, על בסיס ראיות מחזקות ותוך נקיטה בזהירות הראויה, ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים על בסיס עדותו.

המתלון נכנס לשטח התפעולי מאחורי בית-הקפה אך לא ידע שהכניסה אסורה למקום; על-פי סרטון מצלמת האבטחה המתלון המתין למערער כ - 2 דקות בלבד, ולא 20 דקות, כמפורט בכתב-האישום; המתלון הודה בכך שראוי היה כי יתקשר למשטרה ולא ייצא מהמקום תוך פגיעה ברכב המערער;

המתלון אמר למערער כי אם לא יזיז את רכבו הוא יפגע לו ברכב, ואין לשלול כי המדובר באיום מוסווה.

5. עם זאת, על בסיס צפייה בסרטון מצלמת האבטחה, המתלון לא ידע שבתו של המערער יושבה ברכב המערער באותה עת וכפועל יוצא לא אמר למערער שיפגע בבתו היושבת ברכב, או שיהרוג אותה. מהתנהגות המתלון המשתקפת בסרטון האבטחה, עולה שהמתלון היה ממוקד במערער וחלף במהירות על פני הרכב מבלי שהיתה כל אינדיקציה לכך שהבחין בבתו של המערער ברכב (עמ' 23, פסקה 37).

6. קיימת אי-בהירות בגרסת המתלון בנוגע לשאלה מתי החלה ה"מתקפה" מצד המערער. עם זאת, מצפייה בסרטון מצלמת האבטחה שתיעד חלק ניכר מהאירוע, עולה שה"מתקפה" מצד המערער על המתלון ורכבו החלה לאחר שהמתלון התנגש ברכב המערער מאחור, כשזו היתה הסוגיה המרכזית במחלוקת.

7. על רקע עיתוי התקיפה, אשר באה לאחר שהמתלון התנגש ברכב המערער, תקיפת המערער היתה מוגזמת, בלתי פרופורציונאלית ולא הולמת את נסיבות האירוע, מבלי שהמערער חש איום ממשי או סכנה ממשיית לחייו ולחיי בתו שהיתה בתוך הרכב - תקיפה שנמשכה גם לאחר שה"סכנה" מהמתלון חלפה.

8. תמיכה למסקנה זו יש בעדותו של עד ראייה אובייקטיבי, דוד רז, אשר תיאר את תקיפת המתלון על-ידי מספר אנשים באמצעות חפצים, בעוד המתלון מנסה לברוח, ובהמשך תיאר את מצבו הנפשי הקשה של המתלון.

אחותו של המתלון, שעדותה הייתה אמינה, העידה על כך שהמתלון נשמע מפוחד בעת שהשניים שוחחו טלפונית במהלך האירוע.

הנזקים שנגרמו לרכבו של המתלון, אשר תועדו בתמונות מז"פ ובחוות-דעת שמאי, הם נזקים כבדים מאד ובלתי פרופורציונאליים בעליל לתגובה סבירה להתנגשות בין רכב המתלון לבין רכב המערער, כאשר מספר אנשים חבטו ברכב עם מיני חפצים מכל הבא ליד ובמספר מקומות בברוטאליות, גם בהינתן העובדה שבתו של המערער היתה ברכב של אביה.

9. הודעתו של העד אימן אבו ראס עדיפה על-פני עדותו בבית-המשפט. העד עבד באותה תקופה אצל המערער, והוא הוכרז כעד עויין בבית-המשפט. גירסתו במשטרה תומכת בעדות המתלון ושוללת כל טענה בדבר הגנה עצמית שהועלתה על-ידי המערער.

10. עדותו של המערער לא היתה אמינה ואין לתת בה אמון. גם אם היה פסול בהתנהגות המתלון בתחילת האירוע, ההתנגשות ברכבו של המערער לא היתה בעוצמה גבוהה כפי שניסה לתאר, וממילא תגובת המערער היתה לא מידתית, לא מוצדקת ונמשכה גם לאחר שהסכנה חלפה. ההודעות של המערער שנמסרו במשטרה תומכות בתיזה זו.

11. לאור העובדה שגדר המחלוקת נסובה סביב השאלה אם ההתנגשות ברכב המערער היתה לפני תקיפת המתלון או שתקיפתו באה לאחר ההתנגשות ובעקבותיה אין ליתן משקל של ממש למומחה ההגנה באשר למהירות המדויקת בה האיץ רכב המתלון לעבר רכב המערער.

12. המתלון החנה את רכבו בשטח תפעולי בניגוד לתמרוך "אין כניסה" למקום; המערער החנה את רכבו לאחר מכן, כשהמרחק בין חזית רכב המתלון לאחורי רכבו של המערער היה קצר מאד.

המתלון פנה לאחד העובדים ולמערער עצמו בבקשה שיזיז את רכבו, אך בשום שלב לא הבחין בבתו של המערער ישובה ברכב וכפועל יוצא לא איים כי יהרוג את בתו, אם כי השמיע איום מוסווה כי במידה ויציא יפגע ברכב.

בחלופ 11 שניות, ובעוד המערער עומד ליד רכבו, התנגש המתלון ברכב המערער מאחור, כשלרכבו של המערער כמעט ולא נגרם נזק. המערער בתגובה נטל קרש עץ שהיה מונח על המדרכה, החל לחבוט ברכב המתלון, בפלג גופו העליון של המתלון וכן תקף את המתלון בכך שאחז בחולצתו וקרע אותה. המתלון תימרן אחורנית בכדי להימלט מהמקום, ופגע עם חלקו האחורי של רכבו בחזית רכבו של העד אבו ראס, אז הרים המערער מהרצפה טבעת ברזל של שרברבים והיכה באמצעותה בדלת הנהג של רכב המתלון. ברכב המתלון

היכו מעורבים נוספים, וכתוצאה מכך נגרמו הנזקים הכבדים שתוארו בכתב-האישום.

13. יסודות טענת ההגנה העצמית לא התקיימו בעניינו של המערער. לא התקיים תנאי "הסכנה המוחשית", שכן המתלון לא אמר למערער שיהרוג את בתו.

התנגשות המתלון ברכב המערער לא היתה בעוצמה כה גבוהה כנטען על-ידי המערער. המערער הוכיח במעשיו במעשיו כי לא חש ב"סכנה מוחשית" שכן בחר לגשת לחזית הרכב של המתלון ולצלמו, התנהגות שאינה עולה בקנה אחד עם אדם מאוים שחש בסכנה מוחשית.

התנהגות המערער עצמו לאחר ההתנגשות, שבאה לידי ביטוי בתקיפה ממושכת בעזרת חפצים וכל הבא ליד, לצד הנזקים החמורים שנגרמו לרכבו של המתלון, מעידים על העדר המידתיות שבמעשי המערער.

נוכח כל האמור, לרבות גרסת המערער עצמו והמעורבים באירוע, דין טענת ההגנה העצמית להידחות.

14. בית-משפט קמא דחה טענת ההגנה לעניין מחדלי חקירה וכן דחה טענה של אכיפה בדרנית בכך שהמתלון לא הועמד לדין.

גזר-הדין של בית-משפט קמא

15. בית-משפט קמא נעתר לבקשת ההגנה לשלוח את המערער לקבלת תסקיר בעניינו, לאחר שנמצא כי ניהול ההוכחות בתיק היה מוצדק שכן חלק מגרסת המתלון נדחתה, והמערער הורשע בעבירות המיוחסות לו אך במסכת עובדתית שונה מזו שעלתה מכתב-האישום.

16. מתסקיר שירות המבחן עלה, כי המערער נשוי ואב ל - 4 ילדים, עובד כמסעדן עצמאי מזה כ - 20 שנים וכיום זכין של רשת בתי-קפה ובבעלותו 7 סניפים. המערער שירת ביחידה קרבית ובעל תואר ראשון במינהל עסקים. בעברו רישום פלילי ללא הרשעה משנת 2011 בגין ביצוע עבירות אלימות פיסית ומילולית משנת 2007. באשר לעבירות, חזר המערער על גרסתו ושלל כי תקף את המתלון, אם כי הביע חרטה על התנהלותו ועל השלכות מעשיו על המתלון.

שירות המבחן התרשם מאדם בעל נטייה לפעול באופן אימפולסיבי, המתקשה לווסת דחפיו התוקפניים במצבי לחץ ואיום על דימויו הגברי, וכי ניהל מאבק כוח עם המתלון אשר הסלים להתנהגות אלימה בעת שבתו היתה ברכב.

עם זאת, להערכת השירות מדובר בהתנהלות חריגה שאינה מאפיינת את המערער.

בשקלול כל גורמי הסיכון והסיכוי, העריך שירות המבחן כי נשקפת מהמערער רמת סיכון בינונית להתנהלות אלימה בעתיד.

שירות המבחן פירט, כי למערער תיגרם פגיעה בעסקיו כתוצאה מהרשעתו, אך נוכח עמדות המערער ונתוני התקשה לבוא בהמלצה לביטול ההרשעה, והמליץ לשלבו בקבוצה טיפולית ולהטיל עליו של"צ.

17. אין מדובר באירוע "קלאסי" של עבריינות בדרכים, אלא ישנן נסיבות מקלות, תוך התייחסות להתנהלות המתלונן, לה יש ליתן משקל בקביעת מתחם העונש ההולם שנע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד ל - 10 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבים נלווים.

18. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יש להתייחס למצבו המשפחתי של המערער, ליציבותו התעסוקתית שהוכיח במהלך השנים, לאמור בתסקיר שירות המבחן, לקיומו של רישום פלילי רלבנטי ויש להעמיד את עונשו קרוב לתחתית המתחם.

19. אין אפשרות לסיים את ההליך בעניינו של המערער תוך הימנעות מהרשעתו. כך, לעניין נסיבות האירוע, כאשר חרף קיומן של נסיבות מקלות, מדובר באירוע אלימות חמור שהסתיים בנזקים לגוף ונזקים כבדים לרכוש. הפגיעה הצפויה למערער, עניינה חוסר יכולתו להמשיך ולתפעל בית-קפה בשדה התעופה וכן לגשת למכרז לבית-קפה חדש, אך היא לא מצדיקה את הצעד החריג של ביטול הרשעה. אין מדובר בהסתבכות הראשונה של המערער בעבירות אלימות.

טיעוני ב"כ המערער

20. בהכרעת-הדין נפלו מספר טעויות מהותיות שהובילו למסקנות שגויות, ומבוקש מבית-המשפט לערעור להתערב במקצת מהממצאים העובדתיים שנקבעו.

21. אין מחלוקת כי התקיימה פרובוקציה מצד המתלונן כלפי המערער בטרם תקף המערער את המתלונן ואת רכבו. המתלונן נכנס למקום חניה חרף קיומו של תמרור אין כניסה; בניגוד למה שמסר במשטרה קבע בית-משפט קמא כי הוא המתין 2 דקות ברכב בלבד; המתלונן נמנע מלהתקשר למשטרה; המתלונן פגע בחלקו האחורי של רכב המערער בעוד בתו ישובה ברכב. המתקפה על המתלונן באה לאחר שהמתלונן התנגש ברכב המערער מאחור.

22. בית-משפט קמא שגה בקובעו שהמתלונן לא ידע שבתו של המערער יושבה ברכבו של המערער בטרם "נגח" ברכבו של המערער.

בית-משפט קמא שגה בהתעלמו מגרסאותיו המשתנות של המתלונן לעניין זה, וכן שגה כשהתעלם מהודעתו של אבו-ראס במשטרה לפיה המתלונן איים על המערער שהוא עומד לפגוע בילדיו ברכב.

בית-משפט קמא שגה במסקנות שהסיק לאחר צפייתו בסרט האבטחה, שכן לא ניתן לראות לאן מופנה מבטו של המתלונן.

23. בית-משפט קמא לא יכול היה לשלול את התרחיש לפיו המתלונן הבחין בילדה ישובה ברכבו של המערער בטרם פגע ברכב המערער. למצער, קיים לפחות ספק סביר שגרסת המערער נכונה, ועל כן שגויה גם מסקנתו הנוספת של בית-משפט קמא לפיה, כפועל יוצא, ממילא לא הושמע איום כלפי המערער בנוגע לפגיעה בבתו שישבה ברכב.

24. גרסת המערער היתה אמינה ועקבית בעניין זה, ולאור כל האמור, מבוקש להתערב בממצא העובדתי שקבע בית-משפט קמא לפיו המתלונן לא הבחין בבתו של המערער לפני שפגע בחוזקה ברכבו של המערער.

25. בית-משפט קמא שגה בקביעתו שלא היתה נפקות לקביעת המהירות בה התנגש רכב המתלונן ברכבו של המערער. יש לנושא זה חשיבות רבה לביסוס טענת ההגנה העצמית שהשמיע המערער וקיומה של סכנה מוחשית. למעשה אין מחלוקת גם מצידו של המתלונן שהאיץ את מהירות רכבו והתנגש בחוזקה ברכב המערער. בית-משפט קמא שגה בכך שלא אימץ את חוות-דעת מומחה ההגנה, במיוחד כשזו לא נסתרה על-ידי חוות-דעת נגדית מטעם התביעה.

26. מבוקש לקבל את חוות-דעת מומחה ההגנה על כל נתוניה ומסקנותיה, לרבות מהירות נסיעתו הגבוהה של המתלונן, ובכך לקבל את טענת המערער בדבר מידתיות תגובתו וקיומה של סכנה מוחשית לבתו.

27. במצב דברים זה, כל אדם סביר היה עושה כל שביכולתו על-מנת להגן על ילדתו ולנטרל את האיום שנשקף לה מהמתלונן באותה עת.

28. לא היה מקום לזקוף לחובת המערער את העובדה שבאותן שניות שברירות הוא פנה לחזית הרכב של המתלונן על-מנת לצלמו, ומעורבים נוספים משכו את המתלונן מהרכב.

29. בניגוד לקביעות בית-משפט קמא, בשלב זה טרם חלפה הסכנה, שכן אם המערער לא היה פועל באופן כלשהו כדי להדוף את המתלונן, אזי לא מן הנמנע שהמתלונן היה ממשיך בהתנהגותו הפרועה והבלתי צפויה ומסב לבתו של המערער נזק ממשי, ולו בשל תחושת הנקם על כך שהמערער חסם את דרכו ולא הזיז את רכבו.

30. בית-משפט קמא שגה בכך שראה בנזקים החמורים שנגרמו לרכב המתלונן כאחת האינדיקציות לחוסר המידתיות במעשיו האלימים של המערער. חלק מהנזקים נגרמו על-ידי המתלונן עצמו, וכן היו מעורבים נוספים אשר היכו את רכבו.

31. המערער הצליח לעורר, למצער, ספק סביר בדבר התקיימות יסודותיה של ההגנה העצמית, ועל כן יש לזכותו מכל אשמה.
32. המערער הוא עצמאי בענף המסעדות והבעלים, בין היתר, של סניף "ארומה" בנתב"ג. הרשעתו עלולה להביא בהיתכנות גבוהה לשלילת הזכיון שלו להפעלת המקום, וכן לפגוע בסיכויי לגשת ולזכות במכרזים עתידיים. המערער אדם נורמטיבי ובמאזן של האינטרס האישי שלו מול האינטרס הציבורי, הנזק שעלול להיגרם למערער כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה ביחס לעלות המזערית שכרוכה בביטולה, עולה עשרות מונים.
33. המערער מעסיק כ - 330 עובדים, ביניהם כאלה הנמנים על אוכלוסיות מוחלשות כגון בני מיעוטים ואנשים עם צרכים מיוחדים. הוא פעיל מאד בקהילה ותורם רבות מזמנו ומכספו לציבור, ואין מקום לפגוע בו בשל אירוע נקודתי שבו פעל מתוך אינסטינקט אבהי להגן על בתו.
34. המתלונן הוא אדם מניפולטיבי, שיצא ללא כתב-אישום ותשלום פיצוי, בעת שהמערער שהה במעצר בערב חג הפסח, ולכל הפחות יש לבטל את רכיב המאסר בעבודות שירות.
35. באם יידחה הערעור על הכרעת-הדין, מבוקש להורות על ביטול הרשעתו של המערער ולחילופי חילופין, להורות על ביטול הרכיב של עונש המאסר בעבודות שירות.

תשובת ב"כ המשיבה

36. הכרעת-הדין של בית-משפט קמא היא מנומקת, ונקבעו בה ממצאים מבוססים כדבעי, היוצרים תמונה שונה לחלוטין מזו שתיאר ב"כ המערער.
37. הסיטואציה היא של אלימות חמורה בדרגה גבוהה, בה המערער הפליא את מכותיו כלפי המתלונן מכל הבא ליד, כשבית-משפט דחה את האפשרות כי מדובר באדם שנחלץ להגן על בתו שישבה ברכב.
38. עסקינן באדם שלחובתו רישום פלילי קודם בעבירות אלימות, כאשר שירות המבחן העריך קיומה של מסוכנות בינונית, ועל כן העונש שהוטל על המערער הוא מאוזן בנסיבות.

דין והכרעה

39. הכרעת-הדין של בית-משפט קמא מנומקת ומפורטת, כשבסופו של יום, היא מבוססת על קביעת ממצאי מהימנותו של המתלונן מול המערער, בנוסף לראיות מחזקות.

40. מהכרעת-הדין עולה, כי בית-משפט קמא נתן אמון בעיקרי גרסתו של המתלון, אם כי הוא בחן אותה בזהירות נוכח התרשמותו בדבר קיומם של מגמת הגזמה, נסיון לגמד את חלקו באירוע והתנהגות שאינה מקובלת בתחילת האירוע. בית-משפט קמא קבע, כי ניתן לבסס ממצאים עובדתיים על עדות המתלון, ובסופו של יום, הרשיע את המערער במסכת עובדתית שונה מהאמור בכתב-האישום. בנוסף, קבע בית-משפט קמא, כי לא התרשם שהמתלון אמר למערער שיפגע בביתו היושבת ברכב (או שיהרוג אותה), והוסיף שלא התרשם שהמתלון ידע שבתו של המערער יושבה ברכב באותה עת.

41. מדובר בממצא מרכזי המבוסס על התרשמות בית-משפט קמא מהמתלון (שאת עדותו שמע במשך שעות ארוכות, כפי שצוין) לצד מכלול הראיות, כאשר לא ראינו כל עילה להתערב במסקנה זו של בית-משפט קמא. הדברים נאמרים במיוחד לאור הזהירות בה נקט בית-משפט קמא בעת שניתח את עדות המתלון. בנוסף, בית-משפט קמא מנה ראיות המחזקות את עיקרי גרסתו של המתלון, כך שזו לא עמדה לבדה (כגון: עדות עד הראייה האובייקטיבי, דוד רז; אחות המתלון שהעידה לגבי מצבו הנפשי; הנזקים הכבדים שנגרמו לרכב והחבלות הפיסיות שתועדו על-ידי הסייר שהגיע למקום).

42. בית-משפט קמא התייחס לסוגיה מרכזית נוספת, והיא שאלת עיתוי תחילת ה"מתקפה" של המערער ביחס להתנגשות ברכב המערער.

בית-משפט קמא קבע באופן מפורש, כי קיימת אי-בהירות בגרסת המתלון באשר לשאלה זו, ולא התעלם מכך שהוא לא הציג גרסה עקבית. עם זאת, לאחר שצפה בסרטון מצלמת האבטחה הסיק בית-משפט קמא, שה"מתקפה" מצד המערער על המתלון ורכבו באה לאחר שהמתלון התנגש ברכב המערער מאחור. גם בממצא זה לא ראינו לנכון להתערב, כאשר בית-משפט קמא פירט את המהלך שנראה בעיניו במצלמות האבטחה, ניתוח אותו ערך בית-משפט קמא על רקע התשתית הראייתית שהוצגה בפניו והתרשמותו מכל העדים.

43. בהמשך, קבע בית-משפט קמא, כי בהתחשב בעיתוי האמור, התקיפה שבאה מצד המערער היתה מוגזמת, בלתי-מידתית ולא הולמת את נסיבות האירוע, כשהתקיפה נמשכה גם לאחר שה"סכנה" מהמתלון חלפה.

44. לעניין זה, סקר בית-משפט קמא את עדותו של אימאן אבו-ראס, אשר היה מועסק על-ידי הנאשם באותה בעת, והוכרז כעד עויין.

בית-משפט קמא העדיף את האמור בהודעתו במשטרה (ת/11), ממנה למד אודות התנהגותו האלימה של המערער בשעת האירוע, עד כדי כך שאימאן נאלץ למשוך את המערער מעל למתלון. בית-משפט קמא קבע, בצדק, כי עדות זו מחזקת אף היא את עדות המתלון, ושומטת את הקרקע תחת טענת ההגנה העצמית שהעלה המערער.

45. לכל אלה יש להוסיף את עדותו המרכזית של המערער, לגביה קבע בית-משפט קמא במפורש כי לא היתה מהימנה ואינו נותן בה אמון.

בית-משפט קמא פירט בהכרעת-הדין באופן מושכל את הסיבות שהובילו לקביעה זו, מעבר להתרשמותו הבלתי אמצעית מהמערער (עמ' 25 להכרעת-הדין), וברי כי כערכאת ערעור לא נתערב בהתרשמותו מהמערער ובמסקנות הנלוות באשר למהימנותו. בית-משפט קמא פירט את הפערים בין גרסאות המערער ודי אם נזכיר, כי במענה לכתב-האישום מסרו המערער ובא-כוחו, שלא היה כל מגע פיסי בין המערער למתלון.

46. ב"כ המערער טען, כי בית-משפט קמא שגה בכך שלא נתן משקל לחוות-דעת שהציגה ההגנה באשר לעוצמת ההתנגשות ברכב המערער.

אלא, שהמחלוקת המרכזית בבית-משפט קמא נגעה לשאלת עיתוי התקיפה על-ידי המערער - האם ההתנגשות ברכב המערער אירעה לפני תקיפת המתלון או לאחריה ובעקבותיה. בהינתן מחלוקת זו, ועל רקע הממצאים שנבקעו, צדק בית-משפט קמא בקביעתו שאין נפקות ממשית לשאלה מה היתה המהירות המדויקת בה פגע רכב המתלון ברכב המערער. מעבר לכך, בית-משפט קמא פירט סוגיות על בסיסן קבע כי המסקנות הסופיות של חוות-דעת אינן מדויקות (עמ' 19 - 20 להכרעת-הדין). אשר על כן, גם בעניין זה, אנו דוחים את עמדת ב"כ המערער וקובעים, כי אין מקום להתערב במסקנות אלה של בית-משפט קמא.

47. בסופה של הכרעת-הדין, בית-משפט קמא קבע ממצאים שונים מהמיוחס למערער בכתב-האישום, כשניכר כי הוא נקט בזהירות הראויה בניתוח מכלול הראיות שהובאו בפניו, ובמרכזם מתן אמון בגרסת המתלון לגבי תקיפת המערער אל מול דחיית גרסתו של המערער.

אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור על הכרעת-הדין.

48. גם הערעור על גזר-הדין דינו להידחות.

49. בית-משפט קמא פירט את עיקרי התסקיר שהוגש בעניינו של המערער. בהמשך, התייחס לחומרת האירוע, אשר הסתיים בנזקים חמורים לרכוש ובחבלות למתלון, כשבחלקו האחרון של האירוע המתלון הוכה על-ידי המערער יחד עם אחרים, אשר הסתייעו בשלל חפצים שהיו במקום. עם זאת קבע, כי אין מדובר באירוע "קלאסי" של "זעם בכבישים", אלא מנה נסיבות מקלות שיש להתחשב בהן בקביעת העונש ההולם, וביניהן התנהלות המתלון עובר לאירוע; המתלון המתין 2 דקות בלבד ולא 20 דקות כפי שפורט בכתב-האישום המקורי; האיום המרומז שהיפנה המתלון כלפי המערער; הימנעותו של המתלון להזעיק ניידת משטרה בטרם האירוע הסלים; פגיעת המתלון בחלק האחורי של רכבו של המערער בעודו בתו של המערער יושבה בו (למרות שהמתלון לא היה מודע לכך); אין המדובר באירוע אלימות מתוכנן, כשהמערער השתמש בחפצים שהיו במקום ולא הצטייד בהם.

50. אנו סבורים כי אלמלא אותן נסיבות מקלות, ראוי היה לקבוע מתחם עונש הולם שמתחיל במספר חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, לצורך העברת מסר הרתעתי ברור למערער ואחרים שכמותו, המעזים לפגוע בגופו של אחר בשל סכסוך על חניה. בית-משפט קמא שקל את המאפיינים המיוחדים של האירוע, ועל כן קבע, בצדק, מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל - 10 חודשי מאסר בפועל.

51. חרף קיומו של רישום פלילי רלוונטי קודם, בית-משפט קמא שקל שיקולים רבים לזכות המערער, לרבות תרומתו לקידום אוכלוסיות מוחלשות, וקבע כי יש למקם את עונשו קרוב לתחתית המתחם.

52. אנו קובעים, כי בית-משפט קמא ערך איזון ראוי בין מכלול האינטרסים, כששקל את כל הנתונים הרלבנטיים גם לצורך גזר-הדין, וגזר על המערער עונש מתון של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

53. כך הם פני הדברים גם באשר לסוגיית ביטול הרשעתו של המערער.

אנו מוכנים להניח, כי הרשעתו בדין עלולה לגרום למערער נזק פוטנציאלי לעסקיו (קושי לגשת למכרזים עתידיים וקושי להמשיך ולהפעיל בית-קפה בנתב"ג). עם זאת, אנו רואים עין בעין עם בית-משפט קמא, כי נסיבות העבירות בהן הורשע המערער אינן מאפשרות לוותר על הרשעה. בנוסף, עוצמת הנזק שייגרם למערער אינה כזו המצדיקה נקיטה בצעד החריג של הימנעות מהרשעה. לכל אלה יש להוסיף, כי שירות המבחן לא בא בהמלצה לבטל את ההרשעה, שכן אין זו ההסתבכות הראשונה של המערער בפלילים, וכיום ההערכה היא כי קיימת רמת סיכון בינונית להתנהלות אלימה בעתיד.

54. על כן, לא מצאנו כי נפלה כל שגגה בגזר-הדין של בית-משפט קמא, ואנו דוחים את הערעור על גזר-הדין.

55. אנו מורים על דחיית הערעור על כל חלקיו.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ח (24 אפריל 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

נאוה בכור, שופטת

**דנה מרשק מרום,
שופטת**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**